आवृतानि वरस्त्रीभिर्गृहाणि सुमहान्त्यपि । प्रचलन्तीव भारेण दृश्यन्ते स्म महीतले ।
यथा च गतिमन्तस्ते वासुदेवस्य वाजिनः । प्रनष्टगतयोऽभूवन्नाजमार्गे नरैर्वृते । २१९०
स गृहं धृतराष्ट्रस्य प्राविशच्छत्रुकर्षणः । पाण्डुरं पुण्डरीकाक्षः प्रासादैरुपशोभितं ।
तिस्रः कक्षा व्यतिक्रम्य केशवो राजवेश्मनः । वैचित्रवीर्य्यं राजानमभ्यगच्छदरिन्दमः ।
अभ्यागच्छति दाशार्हे प्रज्ञाचक्षुर्नराधिपः सहैव द्रोणभीष्माभ्यामुदतिष्ठन्महायशाः ।
कृपश्च सोमदत्तश्च महाराजश्च बाह्लिकः । आसनेभ्योऽचलन् सर्व्वे पूजयन्तो जनार्द्दनं ।
ततो राजानमासाद्य धृतराष्ट्रं यशस्विनं । स भीष्मं पूजयामास वार्ष्णेयो वाग्भिरञ्जसा । २१९५
तेषु धर्म्मानुपूर्व्वीन्तो प्रयुज्य मधुसूदनः । यथावयः समीयाय राजभिः सह माधवः ।
अथ द्रोणं सबाह्लीकं सपुत्रञ्च यशस्विनं । कृपञ्च सोमदत्तञ्च समीयाय जनार्द्दनः ।
तत्रासीदूर्ज्जितं स्पष्टं काञ्चनं महदासनं । शासनाद्धृतराष्ट्रस्य तत्रोपाविशदच्युतः ।
अथ गां मधुपर्कञ्चाप्युदकञ्च जनार्द्दनं । उपजह्रुर्यथान्यायं धृतराष्ट्रपुरोहिताः ।
कृतातिथ्यस्तु गोविन्दः सर्व्वान् परिहसन् कुरून् । आस्ते साम्बन्धिकं कुर्व्वन् कुरुभिः परिवारितः । २१२०
सोऽर्चितो धृतराष्ट्रेण पूजितश्च महायशाः । राजानं समनुज्ञाप्य निरक्रामदरिन्दमः ।
तैः समेत्य यथान्यायं कुरुभिः कुरुसंसदि । विदुरावसथं रम्यमुपातिष्ठत माधवः ।
विदुरः सर्व्वकल्याणैरभिगम्य जनार्द्दनं । अर्च्चयामास दाशार्हं सर्व्वकामैरुपस्थितं ।
या मे प्रीतिः पुष्कराच्च त्वद्दर्शनसमुद्भवा । सा किमाख्यायते तुभ्यमन्तरात्माऽसि देहिनां ।
कृतातिथ्यन्तु गोविन्दं विदुरः सर्व्वधर्म्मवित् । कुशलं पाण्डुपुत्राणामपृच्छन्मधुसूदनं । २१२५
प्रीयमाणस्य सुहृदो विदुषो वृष्णिसत्तमः । धर्म्मार्थनित्यस्य सतो गतरोषस्य धीमतः ।
तस्य सर्व्वं सविस्तारं पाण्डवानां विचेष्टितं । चक्षुराचष्ट दाशार्हः सर्व्वप्रत्यक्षदर्शिवान् ।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि विदुरभगवत्संवादे अष्टाशीतोऽध्यायः ॥ ८८ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अथोपगम्य विदुरमपराह्णे जनार्द्दनः । पितृष्वसारं स पृथामभ्यगच्छदरिन्दमः ।
सा दृष्ट्वा कृष्णमायान्तं प्रसन्नादित्यवर्च्चसं । कण्ठे गृहीत्वा प्राक्रोशत् स्मरन्ती तनयान् पृथक् ।
तेषां सत्त्ववतां मध्ये गोविन्दं सहचारिणं । चिरस्य दृष्ट्वा वार्ष्णेयं बाष्पमाहारयत् पृथा । २१३०
साऽब्रवीत् कृष्णमासीनं कृतातिथ्यं युधाम्पतिं । बाष्पगद्गदपूर्णेन मुखेन परिशुष्यता ।
ये ते बाल्यात् प्रभृत्येव गुरुशुश्रूषणे रताः । परस्परस्य सुहृदः सम्मताः समचेतसः ।
निकृत्या भ्रंशिता राज्यात् जनार्हा निर्जनं गताः । विनीतक्रोधहर्षाश्च ब्रह्मण्याः सत्यवादिनः ।
त्यक्त्वा प्रियसुखे पार्था रुदन्तोमपहाय मां । अहार्षुश्च वनं यान्तः समूलं हृदयं मम ।
अतदर्हा महात्मानः कथं केशव पाण्डवाः । ऊषुर्महावने तात सिंहव्याघ्रगजाकुले । २१३५
बाला विहीनाः पित्रा ते मया सततलालिताः । अपश्यन्तश्च पितरौ कथमूषुर्महावने ।
शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैर्भेदङ्गैर्वेणुनिःस्वनैः । पाण्डवाः समबोध्यन्त बाल्यात् प्रभृति केशव ।